

Holdbéli krónikák 4,5.

Stars Above

csillagos egek

Térj vissza
a *Holdbéli krónikák* világába!

finep
selection

M A R I S S A M E Y E R

MARISSA MEYER

Stars csillagos egek Above

Holdbéli krónikák 4,5.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Sloane-nak és Delaney-nek

Az őrző

MICHELLE ELHÚZTA AZ UJJÁT A ZSEBMONITORON, végignézte a fotókat, amiket az unokája küldött neki aznap reggel. Luc elvitte Scarletet a Musée du Louvre romjaihoz, és Scarlet rengeteg fényképet készített az omladozó szobrokról és az épület maradványairól. Még egy közös fotó is volt kettejükről, ahogy óriási gyapjúkabátjukban összefújnak egy félkarú szobor mellett. A kőből faragott nő mintha csak a kis csapat harmadik tagja lett volna.

Michelle újra meg újra visszatért ehhez a képhez, ez volt az egyetlen az albumban, amin Luc és Scarlet is szerepelt. Bár Luc most is a rá jellemző szenvtelen képet vágta – mindig annyira igyekezett kifinomultnak mutatkozni! –, Scarlet lelkesen mosolygott. A szeme csillogott, az egyik metszőfoga hiányzott, göndör vörös haját félig elrejtette a kabát gallérja. Boldognak tűnt.

Most az egyszer Luc próbálkozott, és ez megmelengette Michelle szívét. Kellemes újdonságnak számított az unokájától érkező szokásos üzenetekhez képest. A kislány élete igencsak megnehezedett, mióta az anyja elment... De nem, Michelle tudta, hogy valójában már jóval azelőtt is nehéz volt. A kezdetektől fogva tudta, hogy a fia nem alkalmas szülőnek. Túl hiú és önző volt, és fiatal felesége sem volt különb nála. Szenvedélyes, drámai kapcsolatuk rövid időn belül

hamvába holt. Gyakorlatilag attól a pillanattól fogva veszekedtek, hogy egyáltalán összejöttek – óriási veszekedések voltak ezek üvöltözéssel, tányércsapkodással, sőt, a szomszédok még a rendőrséget is több ízben rájuk hívták. Amikor bejelentették a terhességet, Michelle nem igazán tudott örülni neki. A házasságuk elkerülhetetlenül száguldott a katasztrofális vég felé, és tudta, hogy az a szerencsétlen gyerekek fogja meginni a levét.

Általában kénytelen volt a sorok között olvasni, ha Scarlet üzenetet írt, mivel Luc az égvilágon semmit sem mesélt neki. Az *„Unatkozom, és várom, hogy apu hazaérjen.”* azt jelentette, hogy „Luc már megint a kocsmákat járja, a hatéves lányát pedig otthon hagyta”. A *„Köszönöm a születési ajándékot! Apu azt mondta, elvisz majd a vidámparkba ünnepelni, ha jobb lesz az idő.”* azt jelentette, hogy „Luc már megint elfelejtette a lánya születésnapját, és reméli, hogy a kislány is megfelelkezik majd az ígéretéről, mire kitavasodik”. Az *„A szomszéd már megint ratatouille-t hozott vacsorára. Ez már a harmadik alkalom a héten. Túl sok padlizsánt használ, és UTÁLOM a padlizsánt, de apu azt mondta, udvariatlan vagyok, és bezavart a szobámba.”* pedig azt, hogy „Luc eljátszotta a heti koszt pénzt, de legalább az a kedves szomszéd figyel rájuk, vagy Luc egyszerűen elvárásolta őt a mosolyával, és az a szegény nő még nem jött rá, mi csoda gerinctelen alak”.

Michelle felsóhajtott. Szerette a fiát, de már réges-rég nem tisztelte. Persze tudta, hogy részben ő is hibás. Hiszen mégiscsak ő nevelte fel. Talán túlságosan elkényeztette, de az is lehet, hogy nem eléggé. Talán szükség lett volna egy apára, aki eligazítja az élet dolgában. Talán...

Kopogás zavarta meg. Felnézett a zsebmonitorról, amin a fia árnyékba borult arcát nézte – a fiát, akivel alig pár mondatot váltott

az év eleje óta. Talán az egyik környékbeli gyerek gyűjtést szervezett, vagy valaki a városból venne tőle pár tojást.

Michelle letette a zsebmonitort a kedvenc olvasófotele mellett álló asztalkára, feltápaszkodott, majd kilépett a hálószobájából, és az ismerősen nyikorgó, keskeny lépcsősoron leereszkedett a kis előszobába. Nem nézett ki, csak kinyitotta az ősrégi zsanérok tartotta ajtót.

Kihagyott egy ütemet a szíve. Mintha az egész világ megdermedt volna.

Michelle hátratántorodva megkapaszkodott az ajtóban.

– *Logan!*

A férfi neve egy becsapódó aszteroida erejével hatott rá, kiszorította a levegőt a tüdejéből.

Logan csak nézett rá. *Logan.* Az ő Loganje. A férfi kutatón figyelte, a tekintete épp olyan kifejező és mély volt, mint amilyenre Michelle emlékezett, igaz, a szeme sarkában ülő ráncok akkor még nem voltak ott. Több mint harminc évvel ezelőtt.

– Szia, Michelle! – A hangja fáradtabb változata volt annak, amit Michelle annyi évvel korábban úgy szeretett, de még így is megrohanták az emlékek, a magány, a melegség. – Sajnálom, hogy csak úgy szó nélkül beállítottam – szabadkozott a férfi –, de nagy szükségem van a segítségedre.

Michelle-t egyszerre töltötte el büszkeséggel és rémülettel, amikor lehetőséget kapott arra, hogy a Föld diplomatáival Lunára tartson – az első látogatás volt ez generációk óta. A küldetésen részt vevő négy pilóta egyike volt, közel tíz évvel fiatalabb a többiekénél.

Megtiszteltetésnek érezte, pedig a többség, akiknek indulás előtt megemlítette a küldetést, úgy nézett rá, mintha teljesen elment volna az esze, hogy egyáltalán fontolóra veszi a dolgot.

– Lunára? – kérdeztek vissza hitetlenkedve. – *Őnszántadból* elmész Lunára? De hát... meg fognak *ölni*! Agymosott leszel, földi rabszolgát csinálnak belőled! Nem engednek majd vissza.

Michelle csak nevetett, nem törődött a figyelmeztetésekkel, teljesen biztos volt benne, hogy a holdbélieket övező rémtörténetek inkább babonás ostobaságokon alapulnak, mintsem bizonyított tényeken. Úgy vélte, lesznek jó holdbéliek és rossz holdbéliek, épp úgy, ahogy vannak jó és rossz földlakók is. Csak nem lehetnek mindannyian szörnyetegek!

Egyébként is, ő csak egy pilóta. Nem kell részt vennie a politikai megbeszéléseken és a fontos találkozókra. Azt sem tudta, pontosan mit akarnak elérni ezzel a küldetéssel. Ő majd egy hónapon keresztül csak élvezi a híres artemisiai pompát, aztán rengeteg mesénivalóval hazatér. Esze ágában sem volt abszurd városi legendák miatt kimaradni ebből a történelmi jelentőséggel bíró eseményből.

Gyakorlatilag amint elérték Artemisiát, eltávozást kapott, és hamar beigazolódott, hogy a fehér város pont olyan, mint amilyenre számított, sőt, még annál is több. A fehér kőépületek között buja kertek és udvarok húzódtak. Fák tornyosultak a hatalmas rezidenciák fölé – voltak, amelyek egészen a város felett húzódó kupoláig nyúltak. Minden sikátorból zene szólt, minden pohár csordultig telt borral, és akivel csak találkozott, az mind gondtalannak mutatkozott, folyton csak nevetett. Valahogy mindenki azonnal tudta róla, hogy földlakó, meg sem kellett említenie, és úgy tűnt, a városban élő összes gazdag kereskedő és arisztokrata személyes feladatának tekintik, hogy a lehető legjobb szórakozást nyújtsa neki.

Még csak a negyedik napját töltötte ott, amikor Michelle a város főterén lévő emelvényen, egy óriási napóra körül táncolt egy elkesztően vonzó férfival, ám túl közel került az építmény széléhez, és leesett róla. Felkiáltott fájdalomában, és azonnal tudta, hogy kibicsaklott a lába. A táncpartnere egy mágneses, lebegő szerkezetért küldetett – olyan volt, mint egy hordágy –, majd elvitte a legközelebbi klinikára.

Ott ismerte meg Logant.

A nála csak pár évvel idősebb férfi orvosként dolgozott ott, és Michelle azonnal tudta, hogy ő bizony más, mint azok a holdbéliek, akikkel korábban megismerkedett. Komolyabb volt. A tekintete figyelemesebb. De ami még fontosabb: *tökéletes* volt. A férfi Michelle bokáját tanulmányozta, Michelle pedig a férfit. Átlagos testalkat. Borzas, világosbarna haj. Az arcán volt egy anyajegy, a szája pedig egyik oldalt lekonyult, akkor is, amikor elmosolyodott. Még így is jóképű volt, földi mércével legalábbis, de Lunán...

Michelle rádöbrent, hogy Logan *nem* használ igézetet, és ekkor hasított csak belé a felismerés, hogy mindenki más, akivel eddig találkozott, viszont igen.

Logan felajánlotta, hogy szálljon be egy hibernációs tartályba, de Michelle a fejét rázta.

– De hát úgy gyorsabban gyógyul majd – gyözködte az orvos értetlenül.

– Nem szeretem a szűk helyeket – felelte Michelle.

– Akkor nyilván utál itt lenni, csapdába esve a biokupola alatt.

Nem erőszakoskodott, hanem elkezdte a régi módszerrel befáslizni a betege lábát. Michelle-nek a későbbi, hosszú évek folyamán gyakran eszébe jutott, milyen gyengéd volt Logan érintése, hogy milyen gyorsan dolgozott.

– Olyan gyönyörű ez a város – felelte Michelle. – Igazán nem érzem úgy, hogy csapdába estem.

– Ó, hát persze! Gyönyörű börtönt építettünk magunknak.

Ez volt az első alkalom, hogy egy holdbéli Michelle füle hallatára negatív megjegyzést tett Lunára.

– Börtönnek tartja az otthonát?

Logan felnézett, a tekintetük összefonódott. Nagyon-nagyon hosszan hallgatott. Végül válasz helyett suttogva azt kérdezte:

– A Földön tényleg olyan színű az ég, mint a kék szajkó szárnya?

Ezt követően Michelle-t már nem érdekelték a kirívó öltözkéző arisztokraták (pláne azután, hogy Logantól megtudta: a férfi, akivel a napóra körül táncolt, a nagyapja lehetne). Az összes szabad percüket együtt töltötték Logannal, míg Michelle Lunán tartózkodott. Mindketten tudták, hogy röpke kalandról van szó. Hiszen ketyegett az óra, Michelle-nek idővel vissza kellett térnie a Földre, az pedig eszébe sem jutott, hogy a férfi talán vele tarthatna. A holdbéli kivándorlási szabályok nagyon szigorúak voltak – Lunának nem tetszett, ha a lakói elmentek, a Föld pedig nem vágyott a holdbéliekre.

A rövidsége talán még szenvedélyesebbé varázsolta a románcukat. Mindenféléről beszélgettek: politikáról, békéről, a Földről, Lunáról, csillagképekről, történelemről, mitológiáról és gyerekversekről. Logan elmesélte a rémisztő pletykákat arról, hogyan bánik állítólag a korona a külső szektorokban élő szegény alattvalókkal, és ezzel teljességgel szétkergette azt a csillogó bűbájt, amit Luna érkezéskor Michelle-re bocsátott. Michelle cserébe megvallotta a férfinak az álmát, miszerint egy nap szeretne nyugdíjba vonulni a hadseregtől, és venni egy kis farmot. Logan egyik nap megmutatta, honnan a legszebb a Tejút a városban, és épp meteoroidraj húzott el felettük azon az éjszakán, amikor először szeretkeztek.

Amikor eljött a távozás ideje, nem adtak egymásnak búcsúajándékot. Nem hullattak könnyeket, és nem rebegtek üres ígéreteket. Logan még egyszer, utoljára megcsókolta, majd Michelle felszállt a Földre induló hajóra. Ekkor látta utoljára dr. Logan Tannert.

Amikor közel két hónappal később Michelle rájött, hogy terhes, fel sem merült benne, hogy meg kellene próbálnia értesíteni a férfit a gyerekről. Biztos volt benne, hogy úgysem számítana.

– Hónapokkal ezelőtt azt mondták, hogy meghalt.

Michelle az üvegtetőre fektette a tenyerét. A hibernációs tartály régi lópokrócok alatt rejtőzött a bérelt lebegő hátuljában. Michelle próbálta megőrizni a nyugalmat. Nem lehetett őt egykönnyen felzaklatni, de még sosem került ilyen közel egy ennyire szomorú és rémes esethez. A gyerek három- vagy négyéves lehetett, de leginkább holttestnek tűnt: torz volt, tele égési sérülésekkel. Szinte hihetetlen volt, hogy még életben van.

– Hallottam pletykákat... Az összeesküvés-elméletek gyártói szerint túlélte, Levana pedig próbálja ezt eltitkolni. De nem hittem nekik.

– Helyes – felelte Logan. – Azt akarjuk, hogy halottnak higgyék, főleg a királynő. Máskülönben nem lesz biztonságban.

– Selene hercegnő – suttogta Michelle.

Annyira valószínűtlennek tűnt. Az egész annyira valószínűtlennek tűnt.

Logan a Földre jött. Selene hercegnő életben volt. A férfi *idehozta* őt.

– Tűz ütött ki?

– Igen. A gyerekszobában. Levana azt állítja, baleset volt, de... én úgy hiszem, kitervelte. Szerintem igenis azt akarta, hogy Selene meghaljon, ő pedig rátehesse a kezét a trónra.

Michelle undorodva rázta a fejét.

– Biztos vagy benne?

Logan a hercegnő üveg mögé zárt alakjára szegezte sötét szemét.

– Lunán ritkaságszámba megy a gyufa és a gyertya. Kupolák alatt élünk, mindenféle légszennyezést nagyon komolyan veszünk. Értetetlen, hogyan kerülne ilyesmi egy dadához, hogy miért gyűjtaná meg a nap kellős közepén, egy játszóházban. – Felsőhajtott, majd Michelle szemébe nézett. – És ami az egyik kollégámmal is történt... Dr. Eliottal. Ő volt az első orvos, aki megvizsgálta a hercegnőt, ő nyilvánította halottnak, és vitette el a testét a palotából. Gyorsan kapcsolt, így megmentette a hercegnő életét. – Logan félrenézett. – Két hete felségámulással vádolták meg, igaz, a bűneit nem részletezték. Úgy gondolom, kínnal megpróbálták kiszedni belőle mindazt, amit tud, aztán megölték. Ezután biztos voltam benne, hogy menekülnöm kell. Hogy Selene-nel együtt menekülnünk kell.

– Ki tud még róla?

– Hát... nem tudom pontosan. Van egy biomérnök, Sage Darnel. Ő elkezdett gyanakodni rám, mielőtt eljöttem. A kérdései már az igazság felszínét kapargatták, de... nem tudom, hogy rájött-e valamire, vagy csak találgatott. Az is lehet, hogy paranoiás vagyok.

– Ha tényleg tudja, akkor vajon... Mellettünk áll, vagy...?

Logan a fejét rázta.

– Nem tudom. Mind annyira belegabalyodtunk az artemisi-i játszmákba, hogy nem tudtam megállapítani, ki az, aki valóban boldog így, és ki az, aki ugyanúgy utálja Levanát, mint én. – Frusztáltan kifújta a levegőt. – De már úgysem tehetek semmit. Nyilván

gyanússá váltam azzal, hogy eljöttem, de nem maradhattam ott. *Se-lene* nem maradhatott ott.

A tartály halkan bugyborékolni kezdett, mintha csak egyetértését akarná kifejezni.

– Mi van, ha utánad jönnek?

Michelle szíve hangosan kalapált. A helyzet súlya a vállára telepedett. Levana királynő a legbefolyásosabb nő az egész galaxisban. Amennyiben Logan feltételezése helytállóak, továbbra is kerestetni fogja az unokahúgát. És mindazok, akik segítenek a hercegnőnek, veszélybe kerülnek.

– Nem hiszem, hogy itt megtalálnának – felelte Logan, de az arc kifejezése nem volt túl meggyőző. – Összesen hatszor váltottam űrhajót és lebegőt azóta, hogy megérkeztem a Földre, és mindenkit manipuláltam, nehogy később felismerjenek.

– De mi van a... – Michelle megakadt a *kapcsolatunk* szónál. – ...azzal, hogy ismertük egymást? Nem voltunk kifejezetten elővigyázatosak.

– Az már nagyon régen volt, és Lunán olyan gyakoriak a viszonyok, hogy kétkem, hogy bárki felfigyelt volna ránk.

Viszonyok. Logan csak úgy odavetette a szót, és Michelle-t meglepte, mekkora fájdalmat okoz ezzel neki.

Logan arc kifejezése ellágyult. Kimerültnek tűnt, elkínzottnak, de Michelle még most is vonzónak találta. Talán még jóképűbb volt, mint fiatalon.

– Te vagy az egyetlen, akiben megbízom, Michelle. Nem tudom, hova máshova vihetném őt.

Jól válogatta meg a szavait. Enyhítette velük a fájdalmat. Michelle nagy levegőt vett, majd ismét lenézett a kislányra.

– Túl kicsi a házam ahhoz, hogy...

Tétován elhallgatott. Ez a ház még a második érában épült. Átvészelte a negyedik világháborút. Michelle nyelt egyet.

– Az óvóhely – mondta. – Van egy óvóhely a hangár alatt, minden ki van alakítva egy generátorhoz és minden egyébhez.

Logan olyan szorosan összehúszta a száját, hogy az elfehéredett. Bűnbánat rajzolódott ki az arcára, ugyanakkor remény is fénylett rajta. Beletelt némi időbe, de végül bólintott.

– Ugye tudod, miféle veszélynek teszed ki magadat azzal, hogy itt tartod őt? Selene a legértékesebb személy ezen a bolygón.

Erre a megjegyzésre valamiért az unokája, Scarlet jutott Michelle eszébe. Csak pár évvel volt idősebb az előtte heverő hercegnőnél.

Scarlet... *Logan* unokája.

Szólásra nyitotta a száját, de aztán ismét becsukta.

– Sajnálom – szabadkozott Logan, félreértve Michelle hezitálását.
– Sajnálom, hogy ilyesmit kérek tőled.

– Te mihez kezdesz majd? – kérdezte Michelle.

– Segítek neked, míg stabilizáljuk a hercegnő állapotát, és megbizonyosodsz róla, hogy képes leszel egyedül is gondoskodni róla. Aztán elrejtőzöm, amíg... amíg elég idős nem lesz ahhoz, hogy felébresszük a hibernációból.

Michelle meg akarta kérdezni, hol és hogyan fog elrejtőzni, és mikor fog visszajönni. De végül nem tette fel ezeket a kérdéseket. Az ösztönei azt súgták, jobb, ha nem tudja. *Biztonságosabb*, ha nem tudja.

– És ha felébredt a hibernációból?

Logan a távolba révedt, mintha megpróbálna a jövőbe látni. Mintha megpróbálná elképzelni a nőt, akivé ez a kislány csepe-reddhet.

– Akkor elmondom neki az igazat – felelte –, és segíték neki viszsza-szerezni a trónját.

Bár Scarlet sokszor ült már a Párizs és Toulouse közötti mágnesvasúton, nem sejtette, mennyire más lesz egyedül utazni. Amint felszállt a vonatra, egész testében megfeszült. Csak a legolcsóbb kocsi tudott jegyet venni, ahol az ülések kényelmetlenek voltak, főleg egy ilyen hosszú útra. Rettegett tőle, hogy valaki odaül mellé, és megkérdezi, hová tart, hol vannak a szülei, és szüksége van-e segítségre. Előre begyakorolta a válaszait. A nagymamáját látogatja meg, aki kimegy elé az állomásra. Természetesen tudják a szülei, hogy hol van. Természetesen várják.

De természetesen nem várták.

A vonat begördült a következő állomásra, mire Scarlet az oldalához szorította a táskáját, és morcosan nézett az újonnan felszálló utasokra. „*Hagyjatok békén!*” – sugározta a tőle telhető legzsémbesebben.

Sikerrel járt. Senki sem ült le mellé, és amikor a vonat ismét felemelkedett a sínról, Scarlet megkönnyebbülten felsóhajtott.

Kicipzározta a táskája felső zsebét, előhúzta a zsebmonitorát, és bedugta a vezeték nélküli fülhallgatót a fülébe. Talán egy kis zene segít majd megfelelkezni arról, amit épp csinál.

Elhagyta Párizst. Soha többé nem fog visszatérni. Mostantól a grand-mère-ével fog élni, és senki sem állíthatja meg.

Kíváncsi lett volna, az apja észrevette-e már, hogy eltűnt. Valószínűleg nem. Valószínűleg még mindig részegen, önkívületben hever.

Scarlet lehunyta a szemét, próbált megnyugodni a fülében szóló zene segítségével, de hiába. Másra sem tudott figyelni, mint a vonat mozgására, az utasok beszélgetésére, a következő megállót bejelentő hangosbemondóra. Várta, hogy csipogni kezdjen a zsebmonitor, hogy megérkezzen az üzenet az apjától, aki most azonnal tudni akarja, hol van. Esetleg ideges, aggódik, könnyörög, hogy menjen haza. Vagy ha másra nem, legalább egy eltűnt gyerekről szóló jelzésre számított.

Az egész albumot végighallgatta, de semmiféle értesítés nem jött.

Figyelte az elsuhanó városokat, a dombok mögé búvó szántókat és szőlőskerteket, a láthatár széle felé ereszkedő napot, de semmiféle értesítés nem jött.

Ahogy telt az idő, a kocsi egyre zsúfoltabbá vált. Végül csak leült mellé egy öltönyös férfi, mire Scarlet megfeszült, de az útitársa nem próbált meg beszélgetni vele, nem kérdezősködött. Valamilyen hírfolyamot olvasott a zsebmonitorán, és idővel elnyomta az álom. Viszont Scarlet épp elég rémtörténetet hallott táskalopásokról és gyerekrablásokról ahhoz, hogy egy pillanatra se lankadjon a figyelme.

Az album újraindult. A tábla a kocsi elején kiírta, hogy a következő megálló már Toulouse, mire újfajta idegesség költözött Scarlet gyomrába. Ahhoz, hogy kimászhasson, kénytelen volt felkelteni a mellette ülő férfit, aki felriadva valami olyasmit motyogott, hogy majdnem megint elfelejtett leszállni. Még nevetett is. Scarlet a táskája pántjait szorongatva oldalazott el mellette, még csak véletlenül sem nézett az idegen szemébe.

– Hé, kislány!

Scarlet lemászott a peronra.

– Kislány!

Felgyorsított, pánik és adrenalin ömlött végig az erein. Körbenézett, ki siethetne a segítségére szükség esetén. Egy egyenruhás, egy android vagy...

– Várj már, kislány!

Valaki megérintette a vállát, mire Scarlet sikításra készen megpördült.

Az öltönyös férfi volt az.

– Az ülésen hagytad – nyújtotta felé a férfi az ottfelejtett vizespalackot.

Scarlet pulzusa azonnal lassulni kezdett, és anélkül, hogy megköszönte volna, kikapta a férfi kezéből a palackját. Megfordult, végigkocogott a peronon, majd felszaladt a mozgólépcsőn. Szégyellte, hogy így túlreagálta a helyzetet, de továbbra is félt. Egyedül volt, senki sem tudta, merre jár, sőt, azt sem, hogy eltűnt. Úgy sejtette, addig nem is fogja biztonságban érezni magát, amíg el nem éri a nagymamája házát, utána pedig meg kell majd győznie grand-mère-t, hogy hadd maradjon.

Talált egy üres lebegőtaxit, bemászott, és megadta a nagymamája címét. A kijelző arra kérte, hogy engedélyezze az útiköltség levonását, de a villogó összeg láttán Scarlet szíve elfacsarodott. Szinte teljesen felemészti majd a megtakarítását.

Nagyot nyelt, odatartotta a csuklóját a szkennerekhez, és engedélyezte a fizetést.

Michelle már közel két éve gondozta a hercegnőt, a napi teendők egyfajta megszokássá váltak. Egy újabb rendszeres feladat a hosszú listán. Megetetni az állatokat. Összegyűjteni a tojásokat. Megfejni

a tehenet. Ellenőrizni a hercegnő életjeleit és szükség szerint állítani a tartály folyadékszintjén.

A kislány egyre nőtt. Olyan ötéves lett volna, ha... *ötéves*, emlékeztette magát Michelle. Még ennyi idő után is nehezőre esett előként gondolnia a lányra, akit a hangár alatt, elzárva őrzött.

Pedig nem volt holttest, igaz, élőknek sem lehetett éppenséggel nevezni. Mindent a gépek csináltak helyette. Azok lélegeztették. Pumpálták a vérét. Küldték az elektromos jeleket az agyába. Logan azt mondta, fontos, hogy folyamatosan stimulálják az agyát, így amikor felébred majd, nem háromévesként fog viselkedni. Elméletileg információt, sőt, élettapasztalatot is kapott, míg mozdulatlanul feküdt ott. Michelle nem értette, pontosan hogyan működik a dolog. Felfoghatatlannak tűnt számára, hogy ez a kislány egész életében alszik csak, aztán amikor visszatér, mindenki elvárja majd tőle, hogy királynőként viselkedjen.

De ez legyen Logan baja, amikor visszajön. Még hosszú évek álltak előttük, mire eldől, ki lesz ebből a lányból.

Michelle befejezte Selene életjeleinek a feljegyzését, majd lekapcsolta a generátor működtette lámpát. A hibernációs tartályból áradó halványkék fény továbbra is bevilágította a sebtében kórházi szobává és laboratóriummá alakított óvóhelyet. Michelle az övére erősítette a zsebmonitorát, aztán felmászott a létrán a hangárba. Felkapta az egyik ládát, amit ide-oda cipelt a hangár és a pajta között – remek magyarázatként szolgált volna, ha valaki észreveszi, hogy merre jár. Az óvóhely és a lakója titok volt, veszedelmes titok, és Michelle figyelme még csak véletlenül sem lankadhatott.

Épp ezen gondolkozott, amikor kilépett a murvával felszórt felhajtóra, és észrevette az ott várakozó lebegőtaxisit. Nem várt látogatót. Sosem várt semmiféle látogatót.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Kihúzta magát, és a csípőjének támasztotta a lábát. A kavicsok csikorogtak a lába alatt. Bepillantott a lebegő ablakán, ahogy elhaladt mellette, de az üresnek bizonyult, és a teraszon sem várta senki.

Michelle letette a lábát, felkapta az egyetlen fegyvert, ami a keze ügyébe akadt – egy rozsdás metszőollót –, majd kitárta a bejáratíajtót.

Megdermedt.

Scarlet az előszoba lépcsőjének legalsó fokán ült, táskáját a lába közé húzta. Ugyanazt a gyapjúkabátot viselte, mint a Louvre-nál készült fotókon, de már kezdett szétfeszülni a varrás a vállán, és összeségében két számmal kisebbnek tűnt, mint amire az egyre cseperedő lánynak szüksége lett volna.

– Scarlet? – lehelte, és letette a metszőollót az előszobai asztalkára. – Mit keresel itt?

Scarlet arca elvörösödött, ami kiemelte a szeplőit. Úgy festett, mint aki mindjárt elsírja magát, de nem buggyantak elő a könnyei.

– Azért jöttem, mert veled akarok élni.

– Csak fel akarja hívni magára a figyelmet már megint! – háborgott Luc a képernyőn. Az orra és az orcája vörösre színeződött, a szavai elmosódtak. A szabadban állt, a lehelete pamacsoként szállt az éjszakai levegőben. – Tedd fel a visszafelé tartó vonatra, majd megoldja!

– Hétéves – felelte Michelle. Pontosan tudta, milyen vékonyak körülötte a falak. Scarlet nyilván még odalent is hallotta az apja emelt hangját. – Csoda, hogy egyáltalán biztonságban ideért, így, hogy egymaga jött.